

E I ॥ अध्याय ३३ ॥ E
 ६ करताले ॥१४८॥ सोंपतले केन्ना कर्मभोग । जातलें केन्ना मना योग्य । साईं प्रत्यक्ष दर्शनयोग । आप्पांक दुयेंस जालें ६
 ६ काळजाचें ॥१४९॥ श्रीसाईंच्या फोट्याचें दर्शन । तेंय प्रत्यक्ष दर्शना समान । श्रद्धा मात आसची पूर्ण । येतलो ६
 ६ अणभव ज्युस्त वेळार ॥१५०॥ फकत फोट्याचें दर्शन पसून । जाता प्रत्यक्ष दर्शना भशेन । आयकात श्रोत्यांनो ६
 ६ आदरान । सार्थताय हे विशींची एक ॥१५१॥ एकदां बाळाबुवा सुतार । मुंबयचे भजनी कलाकार । आधुनीक ६
 ६ तुकाराम-नामधर । गेले दर्शना खातीर शिरडीक ॥१५२॥ हीच तांची भेट पयली । आदीं केन्नाच घडूंक नासली । ६
 ६ दोगांयची नदरेक नदर जाली । साईन तेन्ना सांगलें स्पश्ट ॥१५३॥ चार वर्सांच्यान पळयतां । म्हाका हाची वळख ६
 ६ आसा । बाळाबुवा आयकून अजापता । उलयतात हे अशे कित्याक ॥१५४॥ बाबांनी ना शिरडी सोडली । हांवेंय ६
 ६ दोळ्यांनी आयजूच पळयली । अशा म्हजे कडेन चार वर्सां पयलीं । वळख जाली हें कशें ॥१५५॥ असो करतां ६
 ६ करतां विचार । चारूच वर्सां आदली खबर । बाबांच्या फोट्याक केल्लो नमस्कार । उगडास ताचो जालो ६
 ६ बुवांक ॥१५६॥ मागीर त्या उतरांची अन्वर्थताय । पटली तत्वतां बाळाबुवांकूय । म्हणलें पळयात संतांची व्यापकताय । ६
 ६ भक्तावत्सलताय ही तांची ॥१५७॥ हांवें फकत फोटू नमस्कारिल्लो । प्रत्यक्ष फुड्यांत आयज पळयलो । बाबांनी ६
 ६ ज्युस्त उगडास धरलो । म्हाका पडिल्लो विसर केन्नाच ॥१५८॥ विसरिल्लों म्हणपूय न्हय सार्थ । कारण तत्काळ ६
 ६ कळना उलोवपाचो अर्थ । फोटू नमस्कारांतल्यान वळख हो पदार्थ । जाणपाक समर्थ नासलों हांव ॥१५९॥ म्हजी ६
 ६ वळख बाबांक खबर । म्हाका पडिल्लो सामको विसर । संतांचेर जेन्ना पडची नदर । तेन्नाच दिवची तांणी याद ६
 ६ करून ॥१६०॥ निर्मळ हारसो, निर्मळ उदक । तेन्ना रुपाचें प्रतिरूप देख । फोटू हेंय प्रतिरूपूच एक । शुद्ध ६
 ६ चिन्न रुपाचें ॥१६१॥ म्हणून संतांच्या फोट्याचें दर्शन । आसा प्रत्यक्ष दर्शना भशेन । सगलें जाणपी संतांची ६
 E ॥ श्रीसाईसचरीत ॥ E (४४७)

E I ॥ अध्याय ३३ ॥ E
 १ जाण । तीच ही शिकवण सगल्यांक ॥१६२॥ आसूं, आतां फाटली कथा । आयकुपाक सावधानता । आसची
 श्रोत्यांच्या चित्ता । दवरची गोडी आख्यानाची ॥१६३॥ रावताले आप्पा ठाणें शारांत । आयली भिवंडीच्या कामाची
 संद । येतां म्हूण आठ दिसांनी परत । सरले भायर सांगून ॥१६४॥ दोनूच दीस जाल्ले गेल्यार । फाटल्यान घडलो
 आगळोच प्रकार । दारांत आयलो एक फकीर । तांच्या घरा कडेन ठाण्यांत ॥१६५॥ जातकूच तांचे नदरेक नदर ।
 सगल्यांक दिसले जशे साईच मुखार । फोट्यांत दिसपी तो होच परमेश्वर । सगल्या आंगांनी सारको ॥१६६॥
 घरकान्नीचे आनी भुरग्यांचे । दोळे फकिराचेर सगल्यांचे । अजापले सगले आकांताचे । दिसलें बाबाच
 आयले ॥१६७॥ आदीं नासलें प्रत्यक्ष दर्शन । तरीय फोट्यांतल्या चित्रा वयल्यान । हेच ते बाबा अशें ताडून ।
 वाडली तांची उमळशीक ॥१६८॥ साई शिरडीचे तेच व्हय तुमी । केलो फकिराक प्रस्न सगल्यांनी । तेन्ना जें कितें
 सांगलें तांणी । आयकात आदरान श्रोत्यांनो ॥१६९॥ स्वता हांव न्हय साई खरो । हांव तर आज्ञाधारी सेवक तांचो ।
 दिवंक नियाळ तुमचे खुशाली खबरेचो । आयलां तांचेच आज्ञेन ॥१७०॥ फुडें तो मागपाक लागतकूच दक्षणा ।
 भुरग्यांचे आवयन केली संभावना । दिलो रुपया एक त्याच खिणा । ताणेंय मागीर दिली उदी ॥१७१॥ दिली
 साईबाबांची बिबूत । पुडयेंत बांदून तिच्या हातांत । म्हणलें दवर फोट्याच्या फुड्यांत । मेळटलें सूख
 सगल्यांक ॥१७२॥ असो कार्यभार सोंपोवन आपलो । “साई वाट पळयत आसतलो” । अशें म्हणून वाटेक
 लागलो । घेवन तांचो निरोप ॥१७३॥ मागीर तो थंयच्यान जो सरलो । आयिल्ले वाटेन चलत गेलो । हेवटेन जो
 प्रकार घडलो । लिला आगळी श्रीसाईची ॥१७४॥ आप्पासाहेब जे भिवंडीक गेल्ले । अर्देच वाटे वयल्यान परतले ।
 १. जाणीव. २. योग्य भोवमान.

दाखयिल्लो ॥२२८॥ ते भायर परमार्थाची नदर । वाडीक लागता निश्टे खातीर । ही कितें आसा सादी खबर ।
 आगळी कुशळटाय बाबांची ॥२२९॥ फुडें आप्पासाहेबान मागली । बिबूत फकिरान जी दिल्ली । पळयता जाल्यार
 ती पुडी धाकटुली । पळयली उगडून प्रेमान ॥२३०॥ बिबूत आनी फुलां अक्षता । पुडयेंत ते मेळ्ळीं जेन्ना । तावज
 करून अतिपुज्यता । बांदली आपल्या हाताक तांणी ॥२३१॥ फुडें बाबांचें घेतना दर्शन । बाबानूच जो दिल्लो
 काडून । तो केंसूय भोव श्रद्धेन । घालो तांणी त्या तावजांत ॥२३२॥ कितलें ते बिबुतीचें म्हानपण । उदी शंकराचेंय
 भूशण । कपलाक जो लायतलो भक्तीन । विघ्न निरसन जातलें ताचें ॥२३३॥ तोंड हात पांय न्हावन धुवन । उदी

१. व्हड भक्तीन. २. हे बिबुतीच्या म्हानपणाच्यो आनिकूय अनेक देखी रा. हरी सीताराम दीक्षित हांणी बरोवन दवरल्यात. “पाल्याक पंजाब्यांचे चार्ळीत खिमजी लालजी जोशी ह्या नांवाचो गृहस्थ रावतालो. ताची धूव बऱ्याच दिसां सावन दुयेंत आसली. एका दिसा ती अस्वस्थ जाली. तेन्ना तिची आवय आमच्या घरांत येवन म्हाराजांची बिबूत घेवन गेली. ती बिबूत लायतकूच ते चलयेक रोखडोच थोडो गूण मेळ्ळो. फुडें खिमजी धुवेक आनी घरकान्नीक घेवन शिरडीक गेले. तांची धूव सामकीच फ्राक जाल्ली. तिच्यान चलपाक पसून जायनासलें. हातांपांयांच्यो दोंकल्यो जाल्ल्यो. एका भक्तान तिका उबारून म्हाराजांच्या फुड्यांत व्हरून बसयली. म्हाराजांनी तिका बिबूत लायली आनी आशिर्वाद दिलो. दोन-चार दिसांनी ती स्वता चलपाक लागली. पूण उट्टां बसतना तिका त्रास जाताले. मागीर तिणें ते विशीं म्हाराजांक सांगलें. म्हाराजांनी तिका एक फळ खावपाक दिलें आनी तेन्नाच्यान तिची तीय अडचण पयस जाली. म्हजो एक इश्ट एक दीस म्हज्या कार्यालयांत आयलो आनी म्हणपाक लागलो, “आयज आठ दीस जाले म्हाका न्हिदूच पडना. वखद चालू आसा, पूण कांयच गूण पडना.” हावें तांकां म्हाराजांची बिबूत दिली आनी ती तीन दीस घेवपाक सांगली. दुसऱ्याच दिसा ते म्हज्या ऑफिसांत आयले आनी म्हणपाक लागले, “काल बिबूत घेतली आनी रातभर सुस्त न्हीद पडली.” तशेंच, वांदऱ्याक रावपी म्हज्या एका इश्टाच्या भुरग्याक दोन म्हयने न्हिदूच पडनासली. ताच्या बापायन ताका शिरडीक म्हाराजांच्या दर्शनाक व्हेलो. तेच रातीं ताका न्हीद पडली आनी तेन्नाच्यान सदांच रातची न्हीद पडपाक लागली.

॥श्रीसाईसच्चरीत॥ ४५३

